

IVO TROŠT:

Jagoda.

Basen.

e v začetku je rada rasla jagoda med nizkim grmovjem in po gozdnih krčevinah na prisojnih straneh. Obiskovale so jo ptice začetkom poletja in zobale nje sladke, dišeče plodove. Tudi polž je napravil semtertja sladak oblizek, ako je srečal na svojem potovanju smehljajočo se rdečo jagodo. Še najbolj veseli so pa bili jagod otroci. Pripodili so se z velikim hrumom in truščem v gozd kar cele čete otrok nabirat in še rajše zobat sladke jagode. Česar niso obrali, so pomandrali.

»Toliko plodov, in v vsakem na stotine semen-skih zrnc, pa nikoli ne dočakam iz semena zaroda, ki bi priklil iz zemlje!« Tako se je pritožila jagoda

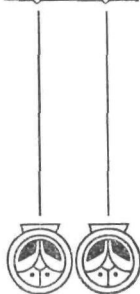
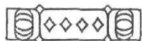
nekega dne svojemu Stvarniku.

»Poišči si drugega prostora!« veli Bog, in jagoda začne iztezati dolge odrastke kakor roke okolo sebe, da najde bolj mirno in skrito mesto. Za nekaj dni se zopet pritoži jagoda:

»Na slabšem sem nego prej: sedaj požro sovražniki moje sladke plodove, obenem pa pohodijo še moje roke, ki se z njimi dotipavam na boljše kraje: Res kaže vse, da nimam pravice do razplodbe, do življenja.«

»Mala godrnjavka!« jo pokara Stvarnik. »Prav to je tvoja sreča. Kjerkoli stopi človek na tvoj odrastek, ga s tem potisne v mastno gozdno zemljo, tam ti požene iz kolenca nova hčerka korenine v zemljo, cvet in liste iz zemlje. Ako bi kaj takega pričakovala iz semena, ne dočakaš več let.«

Jagoda se ozre z jasnim očescem proti nebu in zahvali Stvarnika. Poslej se ni več pritoževala, ko so ji otroci, ptice in polži pobrali sadove. Sklonila je glavico in se jim je smehljala v sladki zavesti: »Le zobljite, saj me ne pozobljete!«

Na ledu.

Ej, zadnjič ponoči so drsali
na ledu se mali možiči;
in neki skakaček se gugal je,
da si je zlomil nožiči.

Ojoj, potem pa ta jok in stok:
po licih so solze mu lile;
in vroče so bile te solze, seve,
da skoro bi led raztopile . . .

Davorinov.

